

Καλῶς τὰ κάνετε γίαντοι, καλῶς τὰ παλαιᾶτε
 Νὰ κόβουν τὰ ξουράρια σας καὶ κρεῖς νὰ μὴ λυπᾶσθε
 Κι' ἐγὼ πανὶ Ἀλεξανδρινῶν σαράντα πέντε πήχαις
 Ὅλο μουρτάρια νὰ γινῇ κ' ἔλο ξαντὰ νὰ πάη,
 Κι' ἂν δὲν δικήσῃ (α) τὸ πανί, ἔχω καὶ πέντε πλίκαις
 Καὶ κείναις μουρτάρια νὰ γανοῦν, καὶ κείναις ξαντὰ νὰ
 [γίνουιν.]

Ἐκ τοῦ περιστατικοῦ τῆς λεγομένης σινδόρα Μαρίας, ἦτοι ἐκ τῆς ἐλεύσεως αὐτῆς εἰς Οἶτύλον, συμπαραίνεται, ὅτι μεταξύ τῶν ἐν Οἶτύλῳ ἐναπομεινάντων Στεφανοπούλων καὶ τῶν τῆς Κορσικῆς, ἄλλοτε ἐν τοῖς προηγουμένοις χρόνοις ὑπῆρχε συγκοινωνία τις ἐκ διαλειμμάτων λαμβάνουσα χώραν, διακοπεῖσα δ' ὕστερον, τίς οἶδε, διὰ ποίους λόγους. Ἄγνωστον ὡσαύτως ὑπάρχει πῶς αὐτὴ ἡ ἀτυχὴς σινδόρα Μαρία ἐτελεύτησε τὸν βίον. Ὅτι οἱ ἐν Κορσικῇ Οἶτυλιῶται διατηροῦσιν εἰσέτι πατρίους ἀναμνήσεις, ἤθη καὶ ἔθιμα, γλῶσσαν καὶ θρησκείαν μαρτυροῦσι πολλοὶ τῶν ναυτικῶν ἐκεῖσε τυχαίως μεταβάντες, ἦτοι ἐκ θαλασσιῶν κλυδώνων ἰδίᾳ δ' ὁ ἀξιόλογος γλύπτης Κόσσος, ὅστις μάλιστα τυχαίως μεταβὰς ἐκεῖσε καὶ σχετισθεὶς ἐπεφορτίσθη νὰ ἀποστείλῃ καὶ ἱερέα ἐντεῦθεν τοῦ ἡμετέρου δόγματος, ἀλλ' ὁ τότε ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν, ὅπως μὴ θίξῃ τὸ θρησκευτικὸν ἐνδιαφέρον τῶν Γαλλῶν, ἔκρινε καλὸν νὰ παραταθῇ ἐπ' ἀόριστον τὸ ζήτημα. Ἰσως οἱ ἀτυχεῖς ἡμῶν συμπατριῶται ὑπέκυψαν τῷ δολίῳ *Οὐνιτισμῷ* διὰ τὴν ἀδυναμίαν τῆς ἡμετέρας πατρίδος.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΕΤΡΙΔΗΣ.

Η ΧΑΡΑ ΠΡΟΞΕΝΕΙ ΤΡΟΜΟΝ.

(Τέλος. Ἰδε φυλλ. 842.)

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ.

ΠΕΤΡΟΣ, ΑΔΡΙΑΝΟΣ.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Ἰδοὺ ἐγὼ, γέρο Πέτρε, δὲν ἔφαγα τίποτε πρὸ εἰκοσιτεσσάρων ὥρων γρήγορα μία ὀμελέττα. (*Ἀποθέτει τὸν πῖλον αὐτοῦ εἰς τὸ ἀνάκλιτρον ἐκ δεξιῶν, καὶ προχωρεῖ εἰς τὴν σκηνήν.*)

ΠΕΤΡΟΣ. (ἀπολιθωθείς ὅτε εἶδε τὸν Ἀδριανόν) Ἄ!

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Τί ἔχεις, Πέτρε; τρέμεις ὅλος . . . Δὲν μ' ἐπερίμενες; . . . Σὲ προειδοποίησα. . . (*Ἐναγκαλίζεται τὸν Πέτρον κλοροῦμενον*). Λειπὸν! Πέτρε! Πέτρε! ἔλα εἰς τὸν ἐχυτὸν σου. . . (*Πρὸς τὸν Πέτρον ἀπερίζοντα καὶ ζητοῦντα νὰ ἀναγνωρίσῃ αὐτόν.*) Ἐγὼ εἶμαι!

(α) Δικήση, ἀπὸ τοῦ δικάω, σύνθηες, ἐν Μάνῃ λίαν, σημαῖνον τὸ ἐπαρκεῖν. Ἄν δὲν δικήσῃ τὸ πανί, ἦτοι ἂν δὲν ἐπαρκέσῃ τὸ πανί, νὰ φέρῃ καὶ ἄλλα πράγματα.

ΠΕΤΡΟΣ. (*μετὰ ὀλοφυρμούς.*) Ἐπιδί μου! πόσον εἶμαι εὐτυχής! (*Ἀσπάζεται τὸν Ἀδριανόν*).

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Πλὴν, Πέτρε, δὲν ἐννοῶ τὴν παραχῇ σου. . . Δὲν ἔλαβες λοιπὸν τὰ δύο μου γράμματα;

ΠΕΤΡΟΣ. Τίποτε, τίποτε!

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Καὶ ὅμως τὸ γράμμα μου θὰ ἔφθασε χθές.

ΠΕΤΡΟΣ. Χθές! . . . Ἀφοῦ δὲν περιμένομεν πλέον τίποτε ἀπὸ σᾶς, δὲν μὲ στέλλουν πλέον εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τῆς πόλεως.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Καλὰ, καὶ δὲν ἔχετε νὰ λάβετε ἄλλοθεν γράμματα;

ΠΕΤΡΟΣ. Ὅσον δι' αὐτὰ ἔρχονται ὅταν θέλουν.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Καὶ ἡ μάνα μου;

ΠΕΤΡΟΣ. Πιστεύει ὅτι ἐπνίγη.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Ὅτι ἐπνίγη!

ΠΕΤΡΟΣ. Ὡ ἡ ταλαίπωρος! . . . Κύριέ μου!

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Ὅθεν δὲν ἤξεύρει τὴν ἐπιστροφὴν μου.

ΠΕΤΡΟΣ. Μήπως τὸ ἤξευρα ἐγώ; . . . Ὅταν ἤλθετ' εἰδὼ δὲν σᾶς εἶδε κανεὶς;

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Κανεὶς! . . . Ἐπαραξενεύθην μάλιστα ὅταν δὲν σᾶς εἶδα ὅλους νὰ ἔλθετε εἰς προὑπάντησίν μου.

ΠΕΤΡΟΣ. Εἰς προὑπάντησίν σας! νόστιμος εἶσθε! . . . Ἄλλος εἰς τὴν θέσιν μου θὰ ἐπιπτεν ἀπόπληκτος . . . Εὐτυχῶς ἔχω κεφάλι. ἔλα νὰ ἰδῶμεν τί θὰ κάμωμεν . . . αἱ ταλαίπωροι γυναῖκες θ' ἀποθάνουν . . . Πρέπει νὰ τὰς προετοιμάσωμεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον . . . Δὲν ἔχουν τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μου . . . δὲν θὰ ἡμπορέσουν νὰ ὑπομείνουν ὡς ἐγώ . . .

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Ἀγαπητέ μου Πέτρε, τρέμεις διὰ τὴν μητέρα μου. Τόσον λοιπὸν πάσχει ὥστε νὰ φοβῆσαι μήπως τὴν καταθάλῃ ἡ παρουσία μου;

ΠΕΤΡΟΣ. Πάσχει καὶ πολὺ . . . Πλὴν δὲν ἀνησυχεῖ πλέον ἡ λύπη τὴν κατέβαλεν, ἡ χαρὰ θὰ τὴν ἀναστήσῃ δὲν πρέπει ὅμως νὰ τὴν σκοτώσῃ ἡ αἰφνιδία παρουσία σου. Ἡ πρώτη στιγμὴ θὰ εἶναι τρομερά! . . . Δὲν ἤξεύρω . . . Ζητῶ νὰ εὗρω . . . καθὼς καὶ τὴν ἡμέραν εἰς τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ τὴν εἰδοποιήσω περὶ τοῦ θανάτου σου. Τρεῖς ὥρας ἔμεινεν ἀναίσθητος . . . Καὶ ὅμως τὴν εἶχα προετοιμάσει ἀγάλλ' ἀγάλλια.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Ταλαίπωρος μήτηρ! . . . πῶς εἶμαι ἀνυπόμονος νὰ τὴν ἐναγκαλισθῶ!

ΠΕΤΡΟΣ. Σιώπα καὶ μὲ προξενεῖς τρόμον.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Καὶ νομίζεις ὅτι ἡ χαρὰ . . .

ΠΕΤΡΟΣ. Νομίζω ὅτι μόλις σὲ ἰδεὶ καὶ θ' ἀποθάνῃ . . . αὐτὸ νομίζω . . . πρέπει ἀφεύκτως ἡ ἀδελφὴ σου . . .

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Ναί, ἡ Λευκὴ θὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν μας . . . Πόσον καιρὸν δὲν τὴν εἶδα! θὰ εἶναι τώρα ὥραία.

ΠΕΤΡΟΣ. Ναί ἦτον ὥραία, εἶναι ἀκόμη· πλὴν ἀφότου ἀπέθανες κλαίει τόσον! . . .

ΛΑΡΙΑΝΟΣ. Ἡ ταλαίπωρος ἀδελφή μου. Καὶ ἡ Κ. Πιερρεβάλ;

ΠΕΤΡΟΣ. Εἴν' ἰδῶ.

ΛΑΡΙΑΝΟΣ. Καὶ ἡ Ματθίλδη ἰδῶ εἶναι;

ΠΕΤΡΟΣ. Ἀφοῦ ἀπέθανες δὲν ἀφῆκε τὴν οἰκογένειαν . . .

ΛΑΡΙΑΝΟΣ. ὦ Πέτρε μου! Τί εὐτυχία! (τὸν ἐναγκαλίζεται σπενδῶν.) Καὶ με ἀγαπᾷ πάντοτε;

ΠΕΤΡΟΣ. Κλαίει ἡμέραν καὶ νύκτα. Ζωγραφίζει τὴν εἰκόνα σου. Πόσον θὰ χαρῇ! . . . Πλὴν δὲν πρέπει νὰ τὴν τρομάξωμεν, διότι αὐτὴ δὲν θ' ἀποθάνῃ, ἀλλὰ θὰ τρελλαθῇ. Θεέ μου, Θεέ μου! τί θὰ κάμω αὐτὰς τὰς γυναῖκας! Πῶς νὰ τὰς προειδοποιήσω; πῶς νὰ τὸ εἰπῶ; . . . Ὁ νοῦς μου σαλεύει.

ΛΑΡΙΑΝΟΣ. Ἰαί, ἰαί, διὰ ν' ἀποφύγωμεν αὐτὰ δὲν ἔγραψα. Ὅταν ἐφθασα εἰς τὸ Ἄβρ ἔμαθα ὅτι διεδόθη ὁ θάνατός μου, καὶ διὰ τοῦτο σὲ παρήγγειλα νὰ προετοιμάσῃς τὰ πράγματα . . .

ΠΕΤΡΟΣ. (ἀκούων) Σιωπὴ!

ΛΑΡΙΑΝΟΣ. Τί δυστυχία νὰ μὴ λάβῃς τὸ γράμμα μου!

ΠΕΤΡΟΣ. Σιωπὴ σὲ λέγω! αὐτὴ εἶναι.

ΛΑΡΙΑΝΟΣ. Ποία;

ΠΕΤΡΟΣ. Ἡ Κυρία.

ΛΑΡΙΑΝΟΣ. Ἡ μάνα μου;

ΠΕΤΡΟΣ. Ἀκούω τὰ ἀδύνατα βήματά της . . . Στέκεται εἰς τὸ μέσον τῆς σκάλας. . . Ναί αὐτὴ εἶναι. Ποῦ νὰ σὲ κρύψω; . . .

ΛΑΡΙΑΝΟΣ. Εἰς τὸν κοιτῶνά μου. (τρέχει πρὸς αὐτὸν ἐξ ἀριστερῶν.)

ΠΕΤΡΟΣ. Ἡ Κυρία ἔχει τὸ κλειδί . . . δὲν ἐμβαίνει κανεὶς εἰς αὐτόν.

ΛΑΡΙΑΝΟΣ. Εἰς τὸν ἐξώστην.

ΠΕΤΡΟΣ. Ἐξω; . . . ἀλλὰ θὰ σὲ ἰδοῦν . . . Τὸν σῦρτην . . . τὸν σῦρτην . . . Ὄχι . . . θὰ ὑποπτευθῇ καὶ θὰ θελήσῃ νὰ ἐμβῇ . . . Ἄ! ἄς φράξωμεν τὴν θύραν . . . Γρήγορα . . . βοήθησέ με!

(Σύρει τὸ ἀνάκλιτρον πρὸς δεξιὰ καὶ θέτει αὐτὸ ὀπισθεν τῆς θύρας βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀδριανοῦ, καὶ μετὰ ταῦτα θέτει θρανίον πρὸ τοῦ ἀνακλίντρον.)

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ.

ΠΕΤΡΟΣ (γονυπετῆς πρὸ τοῦ ἀνακλίντρον)

ΚΥΡΙΑ ΔΕΖΩΒΙΕΡ (ὀπισθεν τῆς θύρας).

ΛΑΡΙΑΝΟΣ (κρυπτόμενος ὀπισθεν ἐκ δεξιῶν).

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ (προσπαθοῦσα ν' ἀνοίξῃ.) Πέτρε!

ΠΕΤΡΟΣ. (σιγαλὰ πρὸς τὸν Ἀδριανόν) Ἄς φωνάζῃ.

ΛΑΡΙΑΝΟΣ. Μανοῦλά μου!

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. (ἡμιανοίγουσα τὴν θύραν) Πέτρε!

ΠΕΤΡΟΣ. Ὅρισατε, Κυρία. Ἐνόμιζα ὅτι ὅλοι εἶναι εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ διὰ τοῦτο ἔβαλα ἄνω κάτω τὰ ἐπιπλα, διότι εἶχεν ἀνάγκην καθαριότητος ἢ αἵθουσα. Ἀγαπᾶτε νὰ σῶ τὰ πράγματα διὰ νὰ . . .

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Ὄχι· ἔλθα μόνον νὰ λάβω τὴν Σύνοφίν μου· θὰ εἶναι ἐπάνω εἰς τὴν θερμάστραν, δὸς μέ την, Πέτρε.

ΠΕΤΡΟΣ. Εὐθὺς, Κυρία. (ᾠθῶν πάντοτε τὸ ἀνάκλιτρον πρὸς τὴν θύραν, ρεύει πρὸς τὸν Ἀδριανόν, ὅστις λαβὼν τὴν Σύνοφιν καθαρίζει αὐτήν· καὶ ἀντὶ τὰ δώσῃ αὐτὴν εἰς τὸν περιμέμοντα Πέτρον, ἐγχειρίζει ἀφανῆς εἰς τὴν μητέρα του.) Αὐτὴ εἶναι, Κυρία!

Κ. ΔΕΖΩΒΙΕΡ. Αὐτὴ, εὐχαριστῶ (ἀπέρχεται).

ΠΕΤΡΟΣ (ἰδὼν αὐτὴν ἀναχωροῦσαν κλείει τὴν θύραν καὶ πίπτει εἰς τὸ ἀνάκλιτρον.) Ἐπνίγην εἰς τὸν ἰδρώτα.

ΛΑΡΙΑΝΟΣ. (βλέπων ἀπὸ τοῦ παραθύρου) Πέτρε μου, τὴν βλέπω. . . ὦ πῶς ἔγεινεν ὥχρᾱ! Πῶς ἥλλαξεν ἡ ταλαίπωρος μάνα μου. (κλαίει.)

ΠΕΤΡΟΣ (ἀποσύρων τὸν Ἀδριανόν ἀπὸ τοῦ παραθύρου.) Καὶ ἐγὼ πόσον ἥλλαξα! . . . ὅλη σχεδὸν ἡ κεφαλὴ μου ἄσπρισε.

ΛΑΡΙΑΝΟΣ. Πόσον μ' ἀγαπᾷ ἡ ἀθλία! Καὶ νὰ μὴν ἤμπορῶ νὰ τρέξω . . . νὰ τὴν ἐναγκαλισθῶ . . . νὰ τὴν σφίγξω εἰς τὸ στήθος μου! . . . τί δυστυχία! . . . (τείνει πρὸς αὐτὴν μακρόθεν τὰς χεῖρας).

ΠΕΤΡΟΣ (ὀρμήσας πρὸς αὐτόν) Ἐναγκαλίσου ἐμὲ τοῦλάχιστον, θὰ ἀνακουφισθῇς ὅπωςοῦν (ὁ Ἀδριανὸς τὸν ἀσπάζεται μετὰ συγκινήσεως) Ἐν ὅσῳ δὲν ἔχῃς κανένα ἄλλον νὰ ἐναγκαλισθῇς κατὰ προτίμησιν, προσπάθησε νὰ παρηγορηθῇς ἄλλως πως. (Μεταβαίνει ἀριστερὰ, ὁ δὲ Ἀδριανὸς πλησιάζει εἰς τὸ παράθυρον) Χάριτι θεία, ἐπέρασεν ὁ κίνδυνος (ἀποσύρων τὸν Ἀδριανόν ἀπὸ τοῦ παραθύρου) Κρύψου λοιπόν . . . ἂν στρέψῃ τὴν κεφαλὴν;

ΛΑΡΙΑΝΟΣ. Δὲν ἤξεύρεις πόσον ἡδονὴν αἰσθάνομαι νὰ τὴν βλέπω! . . . Θὰ εἰπῇς, Πέτρε, ὅτι εἶμαι τρας, πλὴν δὲν ἤξεύρεις πόσον εὐχαριστοῦμαι κλαίω.

ΠΕΤΡΟΣ. Ἐν τοσοῦτῳ πρέπει νὰ τὰ συμφωνήσωμεν . . . μόνον μίαν ὥραν ἔχομεν ἀκόμη . . . Πλὴν τίς ἔρχεται; . . . γρήγορα τὸν σῦρτην.

ΛΕΥΚΗ. (ἐξωθεν χροῦουσα τὴν θύραν) Πέτρε..

ΠΕΤΡΟΣ (ταπεινῇ τῇ φωνῇ πρὸς τὸν Ἀδριανόν.) Ἡ ἀδελφή σου.

ΛΑΡΙΑΝΟΣ. Ἡ Λευκή;

ΛΕΥΚΗ. Πέτρε! . . .

ΠΕΤΡΟΣ. Ἄ! οἱ νέοι ἔχουν δύναμιν νὰ ὑποφέρουν τὴν αἰφνιδίαν εὐτυχίαν . . . ἄφες με μόνον νὰ

τὴν προειδοποιήσω . . . Κρύψου ὀπίσω ἀπὸ τὸ πα-
ραπέτασμα. (δεικνύει τὸ παράθυρον).

ΛΕΥΚΗ. Ἄνοιξε λοιπὸν!

ΠΕΤΡΟΣ. Ἰδοὺ! ἰδοὺ!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ.

ΛΕΥΚΗ, ΠΕΤΡΟΣ, ΑΔΡΙΑΝΟΣ,
(χωρὶς τὰ φαίνονται.)

ΠΕΤΡΟΣ. (ἀποσύρει τὸ ἀνάκλιτρον καὶ τὸν
σύρτην). Ἄ! σεῖς εἰσθε, κυρία; (ἐκσκορίζει τὰ ἑ-
πιπλά μορμυρίζων χαροποιῶς).

ΛΕΥΚΗ. Διὰ τί ἐκλείσθης, Πέτρε;

ΠΕΤΡΟΣ. Διὰ τί; . . . διὰ νὰ . . . διὰ νὰ μὴ
εὐγὴ ἔξω ἡ σκόνη.

ΛΕΥΚΗ. Ἡ σκόνη! . . .

ΠΕΤΡΟΣ. (κατ' ἰδίαν). Τί εἶπα;

ΛΕΥΚΗ. (μεταβαίνουσα πρὸς ἀριστεράν εἰς
ἀναζήτησιν τοῦ ἔργου αὐτῆς.) Ἡ μαμά ὑπῆγεν εἰς
τὴν ἐκκλησίαν με τὴν Ματθίλδην . . . Δὲν ἠθέλη-
σαν νὰ μ' ἐπάρουν κ' ἐμέ . . . ὑπῆγα τὸ πρωῒ,
διότι ἐνόμιζα ὅτι ἡ μαμά δὲν θὰ εἶχε τὴν δύναμιν
νὰ εὐγὴ σήμερον. . . Ναί, Πέτρε, ἔχεις δίκαιον, τὴν
ἐβλεπα πρὸ ὀλίγου· εἶναι πολλὰ καταβεβλημένη· ἡ
λύπη αὐτὴ τὴν ἐφόνευσε. (Προχωρεῖ πρὸς τὴν ἐ-
στίαν ἵνα εὕρῃ τὸ ψαλίδιον τῆς.)

ΠΕΤΡΟΣ. (ἀναλαβὼν τὸ πτερὸν ἐκσκορίζει τὰ
ἐπιπλά.) Ἡ λύπη . . . ναί . . . τρώντι ἡ λύπη . . .
(μορμυρίζει). Πᾶ! πᾶ!

ΛΕΥΚΗ. (ἀνακόπτουσα τὸ βῆμα). Τί ἔχεις σή-
μερον;

ΠΕΤΡΟΣ. Ἐγώ . . . τίποτε . . . Πᾶ! πᾶ!

ΛΕΥΚΗ. (στρέφουσα τὸ πρόσωπον.) Σὲ ὁμιλῶ
διὰ τὴν ἀνησυχίαν μου καὶ σὺ δὲν με ἀκούεις.

ΠΕΤΡΟΣ. Μάλιστα, κυρία, μάλιστα . . . Πᾶ! πᾶ!

ΛΕΥΚΗ. Μὲ φαίνεται ὅτι τραγουδεῖς! . . . Σὺ,
Πέτρε, σὺ τραγουδεῖς! τί τρέχει; (ἔρχεται πλη-
σίον του.) Πέτρε, σήμερον μὲ φαίνεσαι νέος! . . . δὲν
εἶναι φυσικόν . . . συνέβη τίποτε; . . . τί τρέχει;

ΠΕΤΡΟΣ. Εἶμαι ἀλλοιωμένος. . . ἔ; . . . Εἶμαι
βέβαια, διότι πρὸ ὀλίγου ἐσυγκινήθην, ἐταράχθην
σφοδρότατα, καὶ ἀκόμη δὲν ἠμπορῶ νὰ συνέλθω.

ΛΕΥΚΗ. Ἐσυγκινήθης εὐχαρίστως βέβαια, διότι
σὲ ἀκούω καὶ τραγουδεῖς.

ΠΕΤΡΟΣ. Ναί, κυρία.

ΛΕΥΚΗ. Εὐχαρίστως διὰ σέ.

ΠΕΤΡΟΣ. Καὶ δι' ἐμέ καὶ διὰ σᾶς.

ΛΕΥΚΗ. Ναί, ἔχεις δίκαιον, τὸ ἴδιον εἶναι· πλὴν
δὲν ἔχεις παιδί.

ΠΕΤΡΟΣ. Ἐγὼ εἶμαι τὸ παιδί μου, ἐγὼ καὶ ὁ
πατήρ του.

ΛΕΥΚΗ. Λοιπὸν εἰς ἡμᾶς συνέβη ἡ εὐτυχία;

ΠΕΤΡΟΣ. Ναί . . . ναί, κυρία.

ΛΕΥΚΗ. Καὶ ποία;

ΠΕΤΡΟΣ. Προφητεύσατέ τὴν, μαντεύσατέ τὴν.

ΛΕΥΚΗ. Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ μαντεύσω . . . ὁ
ἀδελφός μου;

ΠΕΤΡΟΣ. Μάλιστα.

ΛΕΥΚΗ. Σὲ ἔγραψε;

ΠΕΤΡΟΣ. Ἐλα, ἔλα.

ΛΕΥΚΗ. Ζῇ; δὲν ἦτον λοιπὸν ἀληθινόν; ἔφθασε
εἰς τὸ Ἄβρ;

ΠΕΤΡΟΣ. Τὸ ἐμάθετε λοιπὸν;

ΛΕΥΚΗ. Ὄχι, τὸ εἶδα εἰς τὸν ὕπνον μου.

ΠΕΤΡΟΣ. Κ. Λευκή, ἔχετε δύναμιν ψυχῆς, γεν-
ναιότητα, ἀταραξίαν . . .

ΛΕΥΚΗ. Εἰπέ με ὅ,τι θέλεις . . . τὸ βλέπεις, ὁ
Θεὸς μὲ προετοίμασε.

ΠΕΤΡΟΣ. Λοιπὸν, ἀφοῦ ὁ Θεὸς σᾶς προετοίμασε,
δὲν μένει εἰς ἐμέ τί νὰ κάμω . . . πλὴν δὲν θὰ λει-
ποθυμήσετε. . .

ΛΕΥΚΗ. Ἐγώ! . . . εἶναι ἐδῶ;

ΠΕΤΡΟΣ. Ἐδῶ.

ΛΕΥΚΗ. Θὰ τὸν ἰδῶμεν εὐθύς;

ΠΕΤΡΟΣ. Θὰ τὸν ἰδῇτε εὐθύς.

ΛΕΥΚΗ. (γονυπετήσασα). Ὡ μάνα μου!

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. (ἐξερχόμενος ὀπισθεν τῆς Λευκῆς
λέγει κατ' ἰδίαν.) Ἡ ταλαίπωρος ἀδελφή μου!

ΛΕΥΚΗ. (βλέπουσα πέρα.) Ποῦ εἶναι λοιπὸν;

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. (δεξιὰ.) Λευκή!

ΛΕΥΚΗ. (πάντοτε γονυπετῆς, τείνει τὰς χει-
ρας.) Ἀδριανέ! . . . Ἐλα, ἔλα, δὲν φοβοῦμαι.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. (τρέχει καὶ ἀγεῖται αὐτὴν ἐντὸς
τῆς ἀγκάλης του.) Ἀδελφή μου, ἀγαπητή μου Λευ-
κή. Τί εὐτυχία!

ΛΕΥΚΗ, (μεταφέρει αὐτὸν πρὸς ἀριστερά.) Ὡ
μαμά μου! τί χαρά! . . . Ἐνα μόνον μῆνα ἂν ἀρ-
γοποῦσες ἀκόμη, Ἀδριανέ, δὲν θὰ τὴν εὕρισκες.
Καὶ ἡ Ματθίλδη! θ' ἀναστηθῇ! Καὶ τὰς τρεῖς μᾶς
ἀνέστητες. Δόξα σοι ὁ Θεός! . . . Κύτταξέ με, Ἀ-
δριανέ . . . Εἶσαι ὁ ἴδιος . . . Ἐ Πέτρε! . . . Ὁ Ἀ-
δριανός. Σὲ εἶχαν φανεύσει οἱ ἄγριοι;

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Ὄχι, ὅπως διόλου . . . Εἶχα τρεῖς
σφαίρας εἰς τὸ σῶμα καὶ ἔπεσα ἀναίσθητος . . . ἔ-
πῃραν τὰ ροῦχά μου καὶ μ' ἀφήκαν. Ἐσώθην ὡς ἐκ
θαύματος.

ΠΕΤΡΟΣ. Δὲν τὸ ἔλεγα; . . . Θαῦμα!

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Μία γυναῖκα μ' ἐπῆρεν εἰς τὴν οἰκίαν
τῆς, καὶ ἐντὸς δύο μηνῶν ἔγεινα καλά . . .

ΛΕΥΚΗ. Ταλαίπωρε ἀδελφέ!

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Μὲ ἐθεράπευε κατὰ τὴν ἐδικήν τῆς
μέθοδον, μόνον μὲ λόγια μαγικά, καὶ τίποτε ἄλλο.
Πλὴν ἀργοπόρησε.

ΛΕΥΚΗ. Καὶ ἡ στολή σου τὴν ὁποίαν μᾶς ἐ-
στειλαν;

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Τὴν ἡῶραν ἐπάνω εἰς ἓνα κλέπτην,
ὅς τις εἰς μίαν μάχην κατὰ τὴν ὁποίαν ἐχάσαμεν
πολλοὺς, ἐφρονεύθη.

ΠΕΤΡΟΣ. Κάλλιστα.

ΛΕΥΚΗ. Καὶ τὸν ἐξέλαβαν διὰ σέ;

ΠΕΤΡΟΣ. Ἦτον ἀγνώριστος;

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Εἶχεν ἀποθάνει πρὸ δεκαπέντε ἡμε-
ρῶν, καὶ ἐπειδὴ ἐφόρει τὴν στολήν μου. . .

ΠΕΤΡΟΣ. Θὰ ἡῶραν ἐπάνω του καὶ τὸ διαβατή-
ριόν σου.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Καὶ τὰ γράμματα τῆς μητρὸς μου.

ΠΕΤΡΟΣ. Καὶ τὸ ὠρολόγιον μὲ τὸ ὄνομά σου.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Δια τοῦτο ἐπίστευσαν ὅτι ἤμην ἐγώ.

ΠΕΤΡΟΣ. Βέβαια . . . Μὲ τὴν ἀδειάν σας . . .
παρκτηρῶ ἓνα σφάλμα. (ἐμβαίνει μετὰ τῶν.)

ΛΕΥΚΗ. Τί;

ΠΕΤΡΟΣ. Ὅτι τρεῖς μῆνας ὁλοκλήρους κλαίωμεν
τὸν κλέπτην του. . .

ΛΕΥΚΗ. (γελάσας.) Βέβαια τὸν κλέπτην του.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Ἀληθινά . . . ἔχεις δίκαιον.

ΠΕΤΡΟΣ. Παράδοξον! παράδοξον. (ἀνακαγχά-
ζουσι καὶ οἱ τρεῖς.)

ΛΕΥΚΗ. (ὕπολαβοῦσα μετὰ λύπης λέγει πρὸς
τὸν ἀδελφόν της.) Κακὰ! ἡμεῖς γελοῦμεν . . . καὶ
ἡ μαμὰ κλαίει!

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Ἀς σκεφθῶμεν περὶ αὐτῆς καὶ μετὰ
ταῦτα σὺς διηγοῦμαι τὰ συμδάντα μου.

ΠΕΤΡΟΣ. Πρέπει ἀφεύκτως νὰ τὸν κρύψωμεν.
Δὲν ἔμπορεῖ νὰ μείνῃ ἐδῶ εἰς τὴν αἴθουσάν.

ΛΕΥΚΗ. (μετὰ στοργῆς πρὸς τὸν Ἀδριανόν.)
Εἶναι ἡ ἐδική σου . . . Ἐδῶ ἐρχόμεθα διὰ νὰ σὲ ἐν-
θυμούμεθα καλῆτερα.

ΠΕΤΡΟΣ. Ποῦ νὰ εἶναι τὸ κλειδίον τοῦ κοιτῶνος;

ΛΕΥΚΗ. Τὸ ἔχει ἡ μαμὰ εἰς τὸ δωμάτιόν της.

ΠΕΤΡΟΣ. Διάβολε!

ΛΕΥΚΗ. Ὁχι ὅχι, τώρα ἐνθυμούμαι ὅτι χθὲς τὸ
ἔβλεπα ἐκεῖ μέγα. (ὕπαιρει πρὸς τὴν ἐκ δεξιῶν
τράπεζαν καὶ παρατηρεῖ.) Νά το, ἐσώθημεν! . . .
(ἀνοίγει τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος.) Γρήγορα, Ἀδρι-
ανέ, εἰς τὴν φυλακὴν, μὴ τύχη, κύριε, καὶ σαλεύ-
σης. . . Θὰ μείνης αὐτοῦ ἕως τὸ ἑσπέρας νηστικὸς
καὶ διψασμένος! . . . (πρὸς τὸν Ἀδριανόν.) Στοι-
χηματίζω ὅτι πεινᾷς.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Ὁχι, ἔχω τόσῃν ταραχὴν.

ΛΕΥΚΗ. Θὰ σὲ δώσουν νὰ προγευθῆς, καὶ θὰ
περάσῃ ἡ ὥρα.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Εἰς οἰκίαν ὅπου εἶναι μόνον γυναί-
κες, δὲν εὐρίσκεις ποτὲ τί νὰ φάγῃς.

ΛΕΥΚΗ. Καὶ δὲν εἴμεθα μόναι.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Πῶς;

ΛΕΥΚΗ. Ἐχομεν καὶ ἓνα φίλον.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. (ζωηρῶς.) Τὸν Ὀκτάβιον; . . .

ΛΕΥΚΗ. Μήπως μᾶς ἀφίνη;

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Καὶ διὰ τί ἐκκοκίνισες;

ΛΕΥΚΗ. Δὲν ἐκκοκίνισα.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Ἐκκοκίνισες . . . Ὁ Ὀκτάβιος σὲ ἀ-
γαπᾷ.

ΛΕΥΚΗ. Ὁχι . . . Ἐλα.

ΠΕΤΡΟΣ. (πρὸς τὸν Ἀδριανόν σιγαλὰ.) Μὴν
τὴν πειράζετε, ἐγὼ σὰς λέγω.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. (πρὸς τὸν Πέτρον.) Ἐρχομαι λοιπὸν
ἐγκρίτως διὰ νὰ τοὺς στεφανώσω.

ΛΕΥΚΗ. (βλέπουσα ἀπὸ τοῦ παραθύρου.) Ὁχι,
κάνεις δὲν φαίνεται.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. (ἀπὸ τῆς θύρας τοῦ κοιτῶνος.) Ἄ!
τὸ δωμάτιόν μου ὅταν ἤμην μαθητὴς! . . . Τί συμ-
μετρία! τὰ βιβλία μου, οἱ χάρτες μου, ὅλα εἰς τὴν
θέσιν των. . . Ὁ παλαιόγαιρος αὐτὸς ὠφελήθη ἀπὸ
τὸν θάνατόν μου διὰ νὰ βάλῃ εἰς τάξιν τὰ πράγ-
ματά μου. Πλὴν ἡσύχασε, αὔριον θὰ ἴδῃ ὅτι ἐπέ-
στρεψα. (Εἰσέρχεται εἰς τὸν κοιτῶνα.)

ΛΕΥΚΗ. Κάλλιστα . . . Θαύμασε τὰ πράγματά
σου. (Κλείει τὴν θύραν.)

ΑΔΡΙΑΝΟΣ. Πῶς, μὲ κλείεις;

ΛΕΥΚΗ. Κάθησε ἡσύχα, διότι πρόκειται περὶ
τῆς ζωῆς τῆς μαμᾶς. (Ἀκολουθεῖ.)

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Canti popolari dei Greci di Cargese (Corsica) Bergamo 1871.
ἤτοι

«Δημοτικὰ ᾠσματα τῶν ἐν Καργίτζε (χωρὶς τῆς Κορσίδος)
Ἑλλήνων.» Ἐκ σελίδ. 38.

Τὰ ἐν τῷ μικρῷ τούτῳ πονηματίῳ ἡρανίσθη ὁ
συγγραφεὺς Κ. Astorre Pellegrini ἐκ τῆς περὶ τῶν
ἐν τῇ Κορσίδι Ἑλλήνων πραγματείας ἣν πρὸ ἐτῶν
ἐδημοσίευσεν ὁ ἡμέτερος Κ. Γ. Γ. Παπαδόπουλος ἐν
τῇ *Πανδώρα*. Ἀπερὶ τῶν ἐν τῇ Κορσίδι Ἑλλήνων,
λέγει ἐν προοιμίῳ, θέλει ἐκδοθῇ ὅσον οὔπω εἰς φῶς
ἀξιόλογος μονογραφία ὑπὸ τοῦ σοφοῦ φίλου μου Φραγ-
δομινίκου Φαλκούσση, ἐν τῇ νήσῳ ἐκείνῃ γεννηθέν-
τος. Πλὴν τοῦ συγγράμματος τούτου, οὐδὲν ἕτερον
ἐξεδόθη ἄχρι τοῦδε ἐν Ἰταλίᾳ, διαλαμβάνον εἰδήσεις
περὶ τῆς ἑλληνικῆς ταύτης ἀποικίας, μόναι δὲ ἔχο-
μεν τὰς ἐν τοῖς γεωγραφικοῖς λεξικοῖς. Ἀλλὰ καὶ
οὐδεὶς, ὅσον ἐγὼ γινώσκω, μετέφρασέ ποτε τὰ ἐν τῇ
Πανδώρα καταχωρισθέντα ὑπὸ τοῦ Κ. Γ. Γ. Πα-
παδοπούλου (Τόμ. ΙΕ' φυλλάδ. 353 Δεκεμ. 1864),
ἐξ ὧν ἡρανίσθη τὰ πλεῖστα τῶν δημοσιευομένων*
κλπ. ¹⁾

¹⁾ Canti popolari κλ. σελ. 9.